

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

№ 1 (307)
січень
2016

«УТЕШАЙТЕ, УТЕШАЙТЕ НАРОД МОЙ...»

С каждым годом наша планета все больше напоминает угнанный поезд, мчащийся вперед на огромной скорости. Опасность нахождения внутри этого поезда становится очевидной даже для тех, кто не верит в Бога. В отличие от них верующим дана надежда: несмотря на все бедствия, которые дьявол обрушивает на Землю, Бог по-прежнему контролирует все. Господь придет на Землю вновь, чтобы навести здесь порядок. Христиане ожидают исполнения этого обетования вот уже двадцать столетий. Нам, живущим в 21 веке, дано увидеть, сколь стремительным стало движение поезда к пропасти.

2

Мрійники

4

Грех
Мероза

6

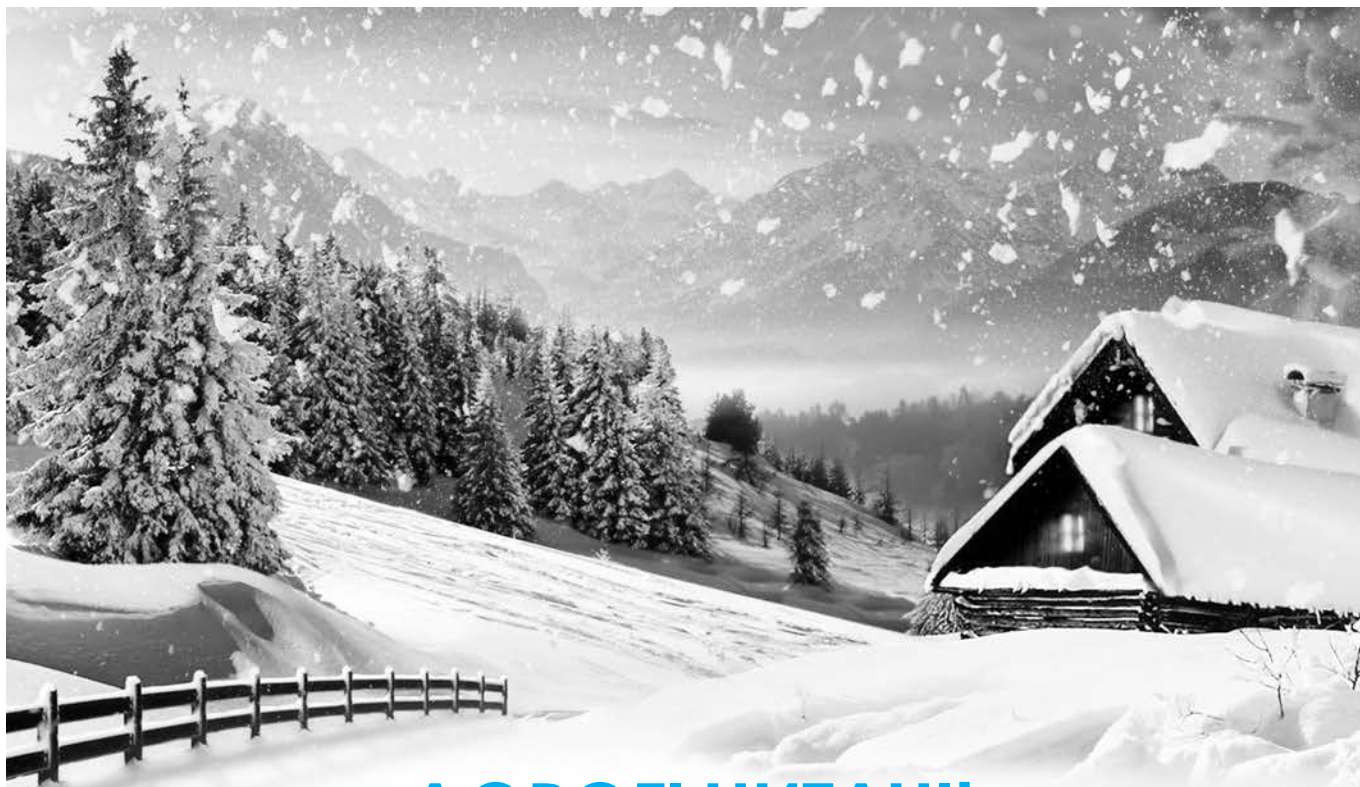
Да будет
воля Твоя...

10

Долиною смертної
темряви...

14

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Дехто сказав: «Щоразу, коли ти можеш допомогти комусь, просто зроби це і радій, бо так Бог відповідає на чийсь молитви через тебе». Усі знають, що таке доброта. Усі відчувають, коли до них добре ставляться. Усі хочуть бути корисними.

Минулий рік знову був нелегким для України. Військові дії, зруйновані оселі, зламані життя. Але багато людей саме через такі обставини вперше прийшли до церкви, вперше помолилися, вперше оцінили допомогу й самі навчилися допомагати. Дехто розпочав життя на новому місці. Хтось відчайдушно боровся за своє життя. Хтось втратив рідну людину й тепер на Новий рік, на новий відрізок часу дивиться через призму Другого приходу Христа. І кожен у своїй ситуації цього року отримав від когось допомогу й відчув, що Бог не залишив. Адже в темні часи завжди добре видно світлих людей.

Отож, у цьому році будьте світлими людьми, щоб осяяти темний куточок

чийсь душі. А це стане можливим, коли ви впустите в серце «Світло світу» – Спасителя Христа.

Будьте християнином, як би складно не було. Дотримуйтеся Божих принципів навіть тоді, коли з вас сміятимуться та зневажатимуть і це загрожуватиме вам втратою роботи чи друзів. Варто бути вірними Богові! Продовжуйте розповідати про жертву Христа, досвіди з Богом, навіть якщо вас часто не слухатимуть.

У вашому духовному житті все зміниться на краще, коли ви правильно зрозумієте своє головне покликання та правильно розставите життєві пріоритети. Богові потрібне серце, сповнене покорі, готове надіятися на Нього й вірити тільки Йому.

Будьте в цьому році відповіддю на чийсь молитву!

**Станьте для когось благословенням!
Продовжуйте вірити Всесильному Богові!**

**З найкращими побажаннями – Лідія Власик,
відповідальний редактор газети
«Адвентистський вісник»**

«УТЕШАЙТЕ, УТЕШАЙТЕ НАРОД МОЙ...» (Ис. 40:1)

В 2011 году в Челябинской области 15-летний подросток угнал трамвай и катался на нем по маршруту до тех пор, пока его не заманили в ловушку, переведя стрелки в сторону депо. К счастью, все обошлось без происшествий. Юный вагоновожатый не причинил никакого ущерба, чего нельзя сказать о молодой шведской угонщице поезда. Состав из четырех вагонов, которым она пыталась управлять, проехал несколько километров, сошел с рельсов и врезался в жилой трехквартирный дом, в котором на тот момент было 9 человек. И хотя в этой истории больше всех пострадала сама угонщица, факт, что кто-то угоняет поезд и врезается на нем в жилое здание, вызывает недоумение.

С каждым годом наша планета все больше напоминает угнанный поезд, мчащийся вперед на огромной скорости. Опасность нахождения внутри этого поезда становится очевидной даже для тех, кто не верит в Бога. В отличие от них верующим дана надежда: несмотря на все бедствия, которые дьявол обрушивает на Землю, Бог по-прежнему контролирует все. Господь придет на Землю вновь, чтобы навести здесь порядок. *«Не оставляю вас сиротами; приду к вам»* (Ин. 14:18). Христиане ожидают исполнения этого обетования вот уже двадцать столетий. Однако только нам, живущим в 21 веке, дано увидеть, сколь стремительным стало движение поезда к пропасти.

Прежде чем вознестись на небо, Христос объявил Своим ученикам, что придет на нашу Землю еще раз, и описал ряд признаков, наблюдая которые, люди смогут узнать о приближении Его Второго пришествия. К этим признакам относятся стихийные бедствия, войны, эпидемии, проповедь Евангелия, моральное разложение общества, безразличие человека к своей вечной участи и другие. *«От смоковницы возьмите подобие: когда ветви ее становятся уже мягки и пускают листья, то знаете, что близко лето. Так и когда вы увидите то сдвигающимся, знайте, что близко, при дверях»* (Мк. 13:28, 29).

Можем ли мы сегодня утверждать, что, например, землетрясение – это признак близости Второго пришествия,

ведь землетрясения были и раньше? Или войны – разве раньше не было войн? На основании чего мы можем сделать вывод, что войны и природные катаклизмы, терзающие планету в наше время, предшествуют явлению Христа и «концу света»? Все дело в частоте и массовости данных явлений. Если в предыдущие столетия землетрясения были чем-то из ряда вон выходящим, то сегодня они случаются все чаще и чаще. То же касается и остальных признаков, в частности, проповеди Евангелия. Все это указывает на уникальность времени, в которое мы живем.

Когда дьяволу удалось ввести в грех первых жителей Земли – Адама и Еву, право на владение нашей планетой на продолжительное время до Голгофы перешло в его руки. Поэтому Христос и назвал его князем мира сего. Непосредственно перед Вторым пришествием Христа дьявол обрушит на жителей Земли всю свою ярость: *«Итак веселитесь, небеса и обитающие на них! Горе живущим на земле и на море, потому что к вам сошел диавол в сильной ярости, зная, что немного ему остается времени!»* (Откр. 12:12).

Наша Земля, как угнанный дьяволом поезд, с каждым годом набирает все большую скорость. Вскоре ее жители станут свидетелями невиданных доселе бедствий. На всей планете не останется ни одного материка, ни одной страны, ни одного уголка, где люди смогут бы жить безмятежно и в полной безопасности. Состояние, в которое погружается наша Земля, можно охарактеризовать пророческими словами Христа: *«И будут знамения в солнце и луне и звездах, а на земле уныние народов и недоумение; и море восшумит и возмутится; люди будут издыхать от страха и ожидания бедствий, грядущих на вселенную, ибо силы небесные поколеблются»* (Лк. 21:25, 26).

Такая неутешительная картина мира перед Вторым пришествием Христа может вселить в сердца людей страх. Вместе с тем Христос продолжил: *«И тогда увидят Сына Человеческого, грядущего на облаке с силою и славою великою. Когда же начнет это сбываться, тогда восклонитесь и поднимите головы ваши, потому что приближа-*

ется избавление ваше» (Лк. 21:27, 28). Поезд, мчащийся на огромной скорости в пропасть, должен кто-то остановить. Единственный, Кто способен это сделать, – Иисус. И Он предсказал, что однажды остановит этот поезд и не даст дьяволу погубить людей.

В 1896 году султан Занзибара, пожелавший обрести независимость от Британии, в неравном бою потерпел полное фиаско. Война между армией султана и британской армией унесла жизни 570 человек, хотя и длилась всего 38 минут. Эта война была самой короткой в истории. Библия, в свою очередь, повествует о самой долгой войне в истории человечества, в истории Вселенной – войне между добром и злом. Сбывающиеся на наших глазах пророчества Спасителя о событиях, предвещающих Его Пришествие, свидетельствуют о скором завершении этой продолжительной войны. Глядя на беды современного мира сквозь призму Божьего Слова, мы ожидаем грядущего избавления, помня, что ночь темнее всего перед рассветом. Очень скоро захваченный поезд будет освобожден от главного террориста всех времен – дьявола. Христос не даст ему окончательно погубить живущих на Земле. Свет в конце туннеля уже виден. Мы, христиане, живем надеждой: какие бы испытания ни принес с собой новый 2016-й год, для нас они будут лишь доказательством приближающегося избавления.

Многие сегодня понимают, что если не произойдет ничего из ряда вон выходящего, наша планета обрушится в пропасть зла. Человечество интуитивно ожидает так называемого конца света. Однако Христос, предвидевший состояние нашего мира перед Своим Вторым пришествием, призывает верующих не бояться будущего. Поэтому для кого-то этот год будет приближением к «концу света», а для нас, верующих в Божьи обетования, он станет приближением к концу тьмы.

Молитесь и с радостью ожидайте Пришествия Христа!

**Антон
Перепелица**

МРІЙНИКИ

«Мрійники» – саме так перекладена назва однієї з книг словацької християнської письменниці Христини Рой. Ця книга розповідає про молодих людей з села Дубравка, які прийняли Євангеліє. Односельці не раз називали їх «даремними мрійниками». Перед тим як нетверезий батько до напівсмерті побив віруючого сина, той сказав: «Я не "мрійник", батьку. Але якщо слідування за Ісусом Христом ви називаєте "мріянням", від цього я відректися не можу».

Ми, адвенти́сти, – також свого роду духовні мрійники, адже наша заповітна мрія базується на біблійній обітниці – поверненні Господа та встановленні Божого Царства. Здавалося б, з кожною поганою новиною, з настанням чергової кризи або новим розчаруванням, з кожною ознакою Другого приходу Христа наше служіння благовістя повинно ставати більш ревним, наші проповіді – більш палкими, наша віра – міцнішою.

Минув ще один рік нашого життя. Можливо, мине і наступний. Часом нас долають сумніви, не завжди ми відчуваємо бажання читати Біблію. Нам важко мріяти про майбутнє,

адже попереду стільки невідомого. Та й наше духовне життя могло б бути кращим.

Як не стати «даремним мрійником»? Як не втратити надію? Господь залишив нам Свої обітниці: *«Коли ж почне це збуватися, випростайтеся і підійміть свої голови, бо наближається ваше визволення!»* (Луки 21:28). *«...Чого око не бачило й вухо не чуло і що на серце людині не приходило, – те приготував Бог тим, які люблять Його»* (1 Кор. 2:9). Та чому ми дедалі частіше сумніваємося в заповітній мрії, у Божих обітницях? Для того щоб відповісти на це запитання, поговоримо про те, що перешкоджає нам повністю довіритися Богові та сподіватися на виконання Його обітниць.

«Моліться про те, щоб Дух Святий торкнувся ваших рідних і друзів, зробивши те, чого неспроможні зробити ви, і щоб вони могли розділити з вами радість майбутніх небес»»

СТРАХ НЕВІДОМОСТІ

Кожен з нас боїться невідомості. Незважаючи на нашу впевненість у тому, що Бог зробить усе найкращим чином, ми багато чого не знаємо. Згущують барви і сумніви, які з'яв-

ляються у нас. Чи опинимося ми там, у Божому Царстві, і чи варто взагалі туди прагнути, якщо ми настільки недосконалі?

Ми можемо багато чого не знати, нас може лякати невідомість, але є те, що нам цілком під силу. Кожен день Бог дає нам можливість ближче познайомитися з Його Сином Ісусом. Якщо ми будемо добре знати Його, то незвідане – Небо – більше не буде вселяти в нас страх.

Деякі роки тому я побував в іншій країні, яку від мого дому відділяють 9000 кілометрів. Я не знав ані мови, ані звичаїв тієї країни. Незвичним був і дорожній рух – лівосторонній. Прогулянки вечорами і поїздки у громадському транспорті були небезпечними. На багатьох дверях висіла табличка, яка свідчила про те, що у господарів є зброя й вони не забаряться нею скористатися в разі зловмисного проникнення в їхню оселю. Погодьтеся, у мене було чимало приводів для занепокоєння. Проте поруч були мої друзі, і з кожним днем я відчував себе впевненішим. Справа в тому, що за кілька місяців до поїздки я дізнався, що в цій країні живуть мої колишні однокурсники. Вони прийняли мене в свій дім і постійно допомагали мені. Під час мого перебування в тій країні друзі завжди були поруч, і я дуже радів цьому.

У нас є прекрасна можливість, щодня спілкуючись з Господом, пізнавати Його все більше й більше. Ревно

пильнуйте час молитви та читання Біблії, бережіть цей час! Нехай не буде жодного дня, коли б віруючі не читали Слова Божого і не молилися. На небі нас чекає люблячий Отець. Там не буде недобрих поглядів і мовних бар'єрів, небезпек і незручностей. Нам нічого боятися, якщо ми знаємо Творця всього Всесвіту!

ПРИВ'ЯЗАНІСТЬ ДО ЗЕМНОГО

Спостерігаючи за загальною нестабільністю, людина, здається, повинна настільки втомитися від усього земного, що всі її думки й бажання мимоволі мали б зосередитися на вічності. Та насправді так буває не завжди. Переважно в часи глибоких потрясінь, внаслідок терактів або природних катастроф люди вперше приходять до церкви у пошуках допомоги та заспокоєння. Як тільки ситуація стабілізується, вони забувають про Бога. Однак той факт, що ми досі серед живих, свідчить про любов Господа до нас і про те, що ми повинні виконати своє призначення на цій землі, звідси про Його Прихід.

Будемо чесними. Земне ще міцно тримає нас у своїх руках. Сьогодні в Церкві можна багато дізнатися про земні інтереси її членів. У цьому парадокс людства, яке з кожним днем стає ще більш нещасним, мученим, хворим, але не зосереджує свій погляд на Небесній Батьківщині. На жаль, ми змушені визнати: бажання повернутися додому, до Небесного Отця, про що співається в одному зі старих псалмів, ще не стало невідомою частиною нашого життя.

*Хочу додому, в тот дом Отца родного
Стремлюсь усталою душой.
В сем мире здесь страданий, горя много,
А в небе ждет меня покой.
Желаний много в сердце здесь питалось,
Но лишь одно желание осталось:
Войти в покой Всевышнего святой.
Хочу додому, хочу додому!*

Що може перевернути нашу свідомість, звільнивши її від прихильності до земного? Невже з нами обов'язково має статися якийсь лих, щоб ми звернули наші погляди до небес? Один із проповідників, виступаючи на місіонерському конгресі, зізнався, що причиною його невтомного служіння для Господа стала втрата сина, невістки та двох онуків, що загинули в авіакатастрофі. Пам'ятаю, як він тремтячим голо-

сом говорив, що буде трудитися для Господа так ревно, як тільки зможе, щоб швидше зустрітися зі своїми рідними. Трагічні події часто стають причиною нашого духовного пробудження.

«Те, про що ми навіть
не мріяли на землі, –
збудеться в Божому
Царстві»

Щоденне спілкування з Господом також допоможе нам зрозуміти, що дух самопожертви – це дух Неба. Усвідомлення величі Голгофської Жертви спонукає нас перейнятися цим духом. У нас може бути хороша робота, успішний бізнес, великий будинок, але якщо ми насправді прийняли Ісуса, усе, що ми маємо, буде використане для служіння. Ми більше не будемо витрачати свої кошти даремно й відчинимо двері своїх будинків для нужденних і бідних. Розмірковуючи про майбутнє своїх дітей, ми подбаємо не тільки про те, щоб дати їм хорошу освіту, але і про те, щоб обрана ними професія стала їхнім служінням, а їхнє серце завжди горіло бажанням допомогти ближнім. Якщо все, що у нас є і що так приваблює нас в земному житті, буде присвячене на служіння Господу, якщо наші серця будуть відгукуватися на потреби цього світу, ми не втратимо Небеса з поля зору.

«Я – ПОГАНІЙ» І «Я – ХОРОШИЙ»

Розмірковуючи про характер Христа, ми часто впадаємо у відчай, коли бачимо, наскільки ми далекі від ідеалу. Відкиньте ці гнітючі думки. Сатана робить усе для того, щоб ви перестали вірити Божим обітницям. Я натхненний останніми сторінками книги «Велика боротьба» й вірю, що події, описані там, можуть статися в житті кожного віруючого. Здійсняться наші найграндіозніші проекти, будуть втілені в життя наші найпіднесеніші прагнення, найсміливіші плани! Те, про що ми навіть не мріяли на землі, збудеться в Божому Царстві.

Спрямуйте свій погляд на небесне! На землі є чимало такого, що досі

приваблює нас, але все померкне порівняно зі славою нашої майбутньої Батьківщини. Щодня знаходьте час для роздумів про вічність, про те, що ви можете зробити для тих, хто голодний, хворий, хто по-

страждав від теракту або повені. Що ви можете зробити для того, щоб втомлені, нещасні люди знайшли надію? Моліться про те, щоб Дух Святий торкнувся ваших рідних і друзів, зробивши те, чого неспроможні зробити ви, і щоб вони могли розділити з вами радість прийдешніх небес.

Нові технології, автомобілі останніх моделей, розкішно облаштовані будинки – усі наші досягнення здаються лише мішурою, коли ми бачимо страждання дітей. Декілька місяців тому я познайомився з сім'єю, яка, можливо, усе ще перебуває в лікарні. Важко дивитися на чотирирічну дитину, яка перенесла другий інсульт, на те, як мама щодня веде важку боротьбу за її життя. Ще вчора у батьків була надія: після тривалої реабілітації їхня дитина знову могла ходити, а сьогодні – чергова біда. Що може порадувати цю сім'ю – новий смартфон чи автомобіль, кар'єрний ріст чи можливість провести відпустку за кордоном? І це біль лише однієї сім'ї. Наш Небесний Отець знає про цей біль. Він чує багатомільйонний крик про допомогу, що лунає з нашої планети. Бог незабаром прийде, щоб біль і смерть назавжди відійшли в минуле!

У новому році вашого життя не дозволяйте земним інтересам затьмарити вашу мрію про Другий прихід Господа і Його Царство. Більше мрійте про Небо! Дозвольте Ісусу змінити ваш характер, щоб дух самопожертви вже сьогодні став частиною вашого ества. Поки ще є час, діліться з ближніми надією, яку маєте у Христі Ісусі.

**Максим
Крупський**

ГРЕХ МЕРОЗА

Самый страшный грех по отношению к нашим ближним не в ненависти к ним, а в равнодушии. В этом суть бесчеловечности.

(Бернард Шоу)

Повествование книги Судей охватывает особый и очень важный период истории Израиля. На протяжении 450 лет вождями израильского народа были судьи, которых избирал Сам Бог. Последним судьей, как известно, был пророк Самуил (см. Деян. 13:20).

Исследуя книгу Судей, мы можем отметить своеобразную цикличность описываемых событий. Каждый цикл состоит из шести повторяющихся исторических явлений:

- Израильяне верны Богу и Его Заповедям.
- Благоенствуя, Израиль отвергается от Бога, впадая в идолопоклонство.
- Господь допускает испытания. Израиль страдает от вражеских нашествий и притеснений со стороны захватчиков.
- Народ взывает к Господу, прося помощи.
- Бог посылает освободителя.
- Народ Божий возвращается на путь верности и послушания Богу и, как следствие, вновь благоенствует и процветает.

Автор книги Судей дважды описывает одну и ту же историю (в 4-й и 5-й главах), используя историческое повествование (глава 4) и поэзию (глава 5). Тем самым он желает подчеркнуть важность данного события. Обратимся к вышеупомянутым главам этой книги.

«И предал их Господь в руки Иавина, царя Ханаанского, который царствовал в Асоре; военачальником у него был Сисара, который жил в Харошеф-Гоиме. И возопили сыны Израилевы к Господу. Ибо у него было девятьсот железных колесниц, и он жестоко угнетал сынов Израилевых двадцать лет» (Суд. 4:2, 3).

Израильяне сильно страдали под гнетом хананеев. При помощи 900 железных колесниц царь Иавин и его военачальник Сисара держали народ Божий в повиновении и страхе. В таких обстоятельствах Израиль оказался по причине неверности Богу. «Избрали новых богов, оттого война у ворот» (Суд. 5:8). В то время судьей и пророком в Израиле была Девора. «[Девора] послала и призвала Варака, сына Авиноамова, из Кедеса Невфалимова, и сказала ему: повелевает [тебе] Господь Бог Израилев: пойдй, взойди на гору Фавор и возьми с собою десять тысяч человек из сынов Невфалимовых и сынов Завулоновых; а Я приведу к тебе, к потоку Киссону, Сисару, военачальника Иавинова, и колесницы его и многолюдное [войско] его, и предам его в руки твои. Варака сказал ей: если ты пойдешь со мною, пойду; а если не пойдешь со мною, не пойду. Она сказала [ему]: пойди пойду с тобою; только не тебе уже будет слава на сем пути, в который ты идешь; но в руки женщины предаст Господь Сисару. И встала Девора и пошла с Вараком в Кедес» (Суд. 4:6–9).

«Жители Мероза успокаивали себя: "Нас мало, у нас немного средств. Это не наше дело. Зачем нам проблемы?"»

Когда Господь повелел Вараку идти на войну, последний проявил робость. На Варака наводили страх железные колесницы. Но слова Деворы вселили в его сердце решимость и мужество. Хананеи надеялись на

свои колесницы, а у Израиля не было ничего, кроме обещания, данного Богом: «Я спасу вас! Это Моя война. Я предам вашего врага в руки женщины и спасу вас». Девора сказала: «Варака, иди! Бог уже все сделал. Он расчистил тебе путь!» (см. Суд. 4:13–15). Слова Господни, переданные Деворой, и осознание Божьего присутствия ободрили Варака.

«Сисара же убежал пеший в шатер Иаили, жены Хевера Кенейянина; ибо между Иавином, царем Асорским, и домом Хевера Кенейянина был мир. И вышла Иаиль навстречу Сисаре и сказала ему: зайдй, господин мой, зайдй ко мне, не бойся. Он зашел к ней в шатер, и она покрыла его ковром. [Сисара] сказал ей: дай мне немного воды напиться, я пить хочу. Она развязала мех с молоком, и напоила его, и [опять] покрыла его. [Сисара] сказал ей: стань у дверей шатра, и если кто придет и спросит у тебя и скажет: "нет ли здесь кого?", ты скажи: "нет". Иаиль, жена Хеворова, взяла кол от шатра, и взяла молот в руку свою, и подошла к нему тихонько, и вонзила кол в висок его так, что приколола к земле; а он спал от усталости – и умер. И вот, Варака гонится за Сисарою. Иаиль вышла навстречу ему и сказала ему: войди, я покажу тебе человека, которого ты ищешь. Он вошел к ней, и вот Сисара лежит мертвый, и кол в виске его. И смирил Бог в тот день Иавина, царя Ханаанского, пред сынами Израилевыми. Рука сынов Израилевых усиливалась более и более над Иавином, царем Ханаанским, доколе не истребили они Иавина, царя Ханаанского» (Суд. 4:17–24). Так исполнилось пророчество Деворы. Иаиль проявила мужество и решительность.

Пятая глава книги Судей – это триумфальная песнь победы, которую воспела Девора. Нечто подобное ожидает спасенных в будущем. Книга Откровение повествует о победной песне Моисея и Агнца.

В песне Деворы мы находим один стих, не созвучный общему настроению радости и прославления: «Прокляните Мероз, говорит Ангел Господень, прокляните жителей его за то, что не пришли на помощь Господу, на помощь Господу с храбрыми» (Суд. 5:23). В данном стихе звучит три раза слово «прокляните» в адрес жителей Мероза. Это слова ангела Господня. Какой ужасный грех совершили жители Мероза? Вы слышали или читали что-нибудь еще об этом городе? Пророчество исполнилось. О Мерозе больше нет никаких записей, никаких упоминаний. Археологам до сих пор не удается найти его месторасположение. Ученые-лингвисты никак не могут выяснить, что означает слово «Мероз». Никаких следов. Судьба города чем-то напоминает судьбу грешников, которые вскоре исчезнут навсегда. Почему в победной песне звучат слова проклятия, к тому же тройного? Почему Господь предостерегает нас от греха Мероза?

Мероз – укромное местечко. В нем тихо, спокойно, никаких проблем и тревог. Но этот городок находился на территории Израиля (он принадлежал колену Неффалима), а значит его жители должны были присоединиться к армии освободителей. Но жители Мероза стояли и смотрели, как сражались другие. Они отказались помочь во время кризиса. Жители Мероза уклонились от выполнения своего долга. Мероз – это символ полного равнодушия.

«Мероз был на пути отступивших войск Сисары. С помощью этих людей Израиль одержал бы безоговорочную победу, и Сисара не убежал бы с поля битвы» (Библейский комментарий АСД, т. 2, с. 336).

Господь нуждался в жителях Мероза. Возможно, они не хотели рисковать. Ведь война обязательно несет с собой потери, трудности и неудобства. Мерозу было что терять. Он не желал лишиться комфорта и покоя. Жители Мероза, вероятно, успокаивали себя теми же словами, какие находим мы для оправдания собственной бездеятельности: «Нас мало, у нас немного средств. Это не наше дело. Зачем нам проблемы? Война – это дело избранных. Мы ни с кем не желаем портить отношения». Мероз сохранял нейтралитет. В ответ на это из уст Бога звучит трижды слово «прокляните» за то, что жители Мероза не пришли на помощь. В этих словах – серьезное предупреждение членам Церкви.

Представьте себе, что вы едете на автомобиле и на ваших глазах происходит авария. Разбитые машины, раненые люди. Вы подъезжаете ближе и видите пострадавшего, которому нужна помощь. Верю, что каждый из нас обязательно остановится и поможет. Сердце, полное Божьей любви, не может не откликнуться на такую нужду. Даже светские люди считают преступниками тех, кто в такой ситуации равнодушно проедет мимо. Но спешим ли мы откликнуться на духовные нужды людей?

«Мерозу было что терять. Он не желал лишиться комфорта и покоя»

Церковь – это Тело Христа. Она ведет духовную битву с врагом человечества. Мероз – атрофированная часть Тела, пассивная, безынициативная и потому бесполезная.

ТРУСОСТЬ

Жителям проклятого города были свойственны трусость, фальшивое смирение и лень. Трусость – это следствие страха. Страх парализует. Мы часто боимся железных колесниц мира сего. Многие из нас, например, страдают «дверофобией». Не ищите оправданий своему страху, положитесь на Господа и Его обетования! Молодой Тимофей не был опытным евангелистом, но Павел призывал его отбросить все сомнения, идти и благовествовать. Если вам кажется, что у вас нет ни сил, ни способностей, ни поддержки, помните: вся сила – у Бога! Это

Его дело, Его война (см. Пс. 17:40; 19:8; 26:1–3, 14; 45:2; 61:12).

ФАЛЬШИВОЕ СМЕРЕНИЕ

Смирение – прекрасное качество, если оно побуждает человека откликнуться на Божий призыв и посвятить себя служению Господу и ближним. Фальшивое же смирение характеризуется тем, что мы постоянно недооцениваем данные нам Богом возможности. Часто в таких случаях мы говорим: «Я мал, и силы мои ничтожны. Что я могу сделать? Найдите кого-то другого». Да, мы малы, но сотрудничаем с великим Богом. Иаиль тоже могла не рисковать, а просто дожидаться кого-то, кто пришел бы и сделал все, что нужно. Но она действовала и победила.

ЛЕНОСТЬ

Многие сегодня желают оказаться в Царстве Божьем, но не хотят трудиться на духовной ниве. В Царстве Божьем не будет бездельников. Духовная праздность и лень погружают душу человека в сон.

«Доколе ты, ленивец, будешь спать? когда ты встанешь от сна твоего? Немного поспишь, немного подремлешь, немного, сложив руки, полежишь: и придет, как прохойжий, бедность твоя, и нужда твоя, как разбойник» (Притч. 6:9–11). О какой бедности тут идет речь? О материальной и духовной. У нас есть работа, но мы заснули на рабочем месте. Божья Церковь – не Мероз, не укромное местечко, в ней нельзя отсидеться и переждать тяжелые времена. Бездеятельность в то время, как гибнут миллионы, – это проклятие для Церкви и ее членов.

Два тысячелетия назад грешное человечество переживало духовный кризис. Из-за возникновения греха Сын Божий пришел на Землю, оставив все: славу небес, Свой царский венец, уютный Небесный Храм. Наше служение благовестия – это отклик на Божью любовь, наша благодарность за то, что сделал Иисус Христос.

Сегодня Бог призывает на служение каждого из нас. Не уклоняйтесь от участия в духовной битве. Благовещения будут дарованы только труженикам, ибо они победители. Где Господь – там всегда победа! С Богом мы будем победителями.

Бог обращается лично к тебе: о чем ты думаешь? Что сейчас в твоем сердце? Что ты собираешься делать сегодня?

Леонид
Рутковский

ЧОМУ ДОРΟΣЛИМ ТАК ХОЧЕТЬСЯ В ДИТИНСТВО?

Діти з усіх сил намагаються ввірватися в доросле життя: сісти за кермо татового автомобіля, носити взуття на високих підборах, вирішувати серйозні справи, мати достатньо грошей і купувати все, чого душа забажає, бути незалежними від дорослих, які, здається, постійно контролюють і обмежують. Тому так часто можна почути фразу, сповнену ентузіазму й оптимізму: «Ось коли я стану дорослим...».

Водночас дорослі з ностальгією наспівують слова відомої пісні:

«Ах, як хочеться вернутися,
Ах, як хочеться ворватися
в городок.

На нашу улицу в три дома,
Где все так просто и знакомо,
на денек...»

Що ж шукають діти в дорослому житті, а дорослі в дитинстві? Чого не вистачає їм, і чому? Без сумніву, дитинство – це світ, у якому кожному мить відбувається щось нове й несподіване, відкриваються незвідані горизонти. Діти досягають цих горизонтів в умовах максимального захисту й опіки з боку турботливих батьків, часто навіть не усвідомлюючи цього. Тому життя здається цікавим, захопливим і безтурботним. «Проблема» в дітей тільки одна – люблячі батьки, які постійно «пригальмовують» деякі їхні пориви, бо більше розуміють реалії цього світу та наслідки вибору. Тому діти хочуть швидше стати дорослими, щоб позбутися цих обмежень і залежності.

Чому ж тоді, ставши дорослими, ми знову прагнемо «на родную улицу в три дома, где все так просто и знакомо»? Тому що людина, усвідомивши невтішні реалії та протидію цього світу, намагається уникнути їх хоча б на якийсь час. І варто зауважити, що нас ваблять в дитинство не так спогади про давніх друзів, улюблені іграшки, мамин пиріг, як неповторне поєднання відчуття безпеки, безтурботності, стабільності та перспективи пізнання безмежного світу. Ось чому діти хочуть якомога швидше в майбутнє, а дорослі в минуле, так і не відчувши справжній смак життя в сьогоденні.

Чи можливо знайти вихід із цього складного лабіринту? Де ж те місце, потрапивши в яке, людина визнає: «Нарешті! Ось воно! Це те, чого я так хотів!»

« Якщо тут, на землі,
скерувати всі свої
зусилля на пізнання
Бога й набання Неба,
то життя сповниться
змістом »

У Святому Письмі сказано про це місце: «І я побачив нове небо і нову землю. Бо перше небо і перша земля проминули, і моря вже не було. І я побачив святе місто, новий Єрусалим, що сховався з неба від Бога, приготований, наче наречена, прикрашена для свого чоловіка» (Об'явл. 21:1, 2). Таке враження, що, коли Іван описує нову землю та нове місто, йому від захвату не вистачає слів і він використовує слова чудових старозавітних пророцтв про прийдешній світ, у яких ми бачимо втілення найпотяємніших надій кожної людини, що живе сьогодні. Насамперед він говорить про близькі від-

носини людини з Богом, порівнюючи їх з відносинами молодої пари під час весільної церемонії (див. Об'явл. 21:2; Ісаї 54:5). Також Іван запевняє, що там не буде плачу, хвороб і смерті (див. Об'явл. 21:4; Ісаї 65:19), які накладають свій відбиток на наші плани та отруюють життя. Кожен зможе пити з джерела живої води (див. Об'явл. 21:6) і їсти плоди з дерева життя (див. Єзек. 47:12; Об'явл. 22:2), що забезпечить вічне життя та постійний розвиток в умовах цілковитої безпеки та спокою (див. Об'явл. 22:5). Усе це й багато іншого Бог приготував для тих, хто переможе та буде названий Його сином чи донькою (див. Об'явл. 21:7).

Нарешті! Ось те, чого кожен підсвідомо шукає в цьому світі й не знаходить, – це світ прийдешній, у якому здійснюються найсвітліші мрії і дітей, і дорослих. Це вихід із складного лабіринту. І якщо тут, на землі, спрямувати всі свої зусилля на пізнання Бога й здобуття Неба, то життя наповниться змістом і справжньою радістю, які не потрібно буде марно шукати у мріях про доросле життя або у спогадах про дитяче.

Проповідуючи, Ісус Христос говорив: «Сповнився час і наблизилося Царство Боже. Покайтеся і віруйте в Євангелію!» (Марка 1:15). Царство Боже вже наближається, і ми з дитячою простотою, довірившись Христу, уже сьогодні можемо скористатися його перевагами. Навіть сама надія на торжество цього Царства й віра в нашу причетність до нього наповнюють життя змістом і мотивують рухатися вперед, незважаючи на реалії цього світу.

Олександр
Слободський

ЯК БОГ ВИЗНАЧАЄ УСПІХ?

«Бо без Мене не можете
робити нічого»
(Івана 15:5).

Що таке, по-вашому, успіх? Можливо, це можливість стати директором престижної компанії? Або ж мати будинок біля озера? Здійснювати круїзи по Карибах? Купувати все, чого ви хочете? Мати автомобіль марки «Порш», «БМВ», «Лексус», «Мерседес»?

Апостол Павло дає інше визначення успіху. Багато людей можуть подумати, що він говорить про зовсім протилежне поняття. У Посланні до коринтян ми читаємо: *«Бо коли захочу хвалитися, то не виявлюся безумним, адже говоритиму правду; та стримаюся, щоб про мене хтось більше не подумав, крім того, що бачить у мені та що чує від мене. І щоб я через численні об'явлення не пишався, то дано мені колючку в тіло – послання сатани, – аби бити мене в обличчя, щоб я не величався. Задля цього тричі благав Господа, щоб він відступився від мене, та Він сказав мені: Досить тобі Моєї благодаті: адже [Моя] сила виявляється в немочі! Тому краще радо буду хвалитися своїми немочами, щоб оселитися в мені сила Христа. Через те радію в немочах, у клопотах, у нестатках, у вигнаннях та утисках за Христа; бо коли я немічний, – тоді я сильний»* (2 Кор. 12:6-10).

Люди, що шукають влади і слави, ніколи не скажуть такого. Їм і на думку це не спаде. Хвалитися своєю неміччю? Отримувати задоволення від переслідувань і докорів? Я сильний, коли я слабкий? Про що Павло намагається сказати?

Можливо, він стверджує, що людське визначення успіху ґрунтується на гордості й зосередженості на собі, тоді як Христос визначає успіх

зовсім інакше – як вірність у служінні Богові й нашим ближнім, не чекаючи нічого натомість?

Рівень статків або захоплення ближніх можуть вважатися показниками успіху у світі, де панує вічна смерть. Але у тих, хто сподівається жити вічно на землі, де немає болю і смерті, де немає потреби завойовувати першість або боротися з іншими, щоб поліпшити якість життя, буде інше розуміння успіху.

Тому Павло дає коринтянам цілком логічну пораду: *«Хто ж хвалитися, нехай хвалиться в Господі. Бо досвідчений не той, хто сам себе ставить, а той, кого ставить Господь»* (2 Кор. 10:17, 18). Також апостол говорить: *«Кажу кожному з вас через дану мені благодать: не думати про себе більше, ніж належить думати, а думати скромно, згідно з мірою віри, якою Бог кожного наділив»* (Римл. 12:3).

Та оцінка, яку дає Біблія людям, чії історії записані на її сторінках, безперечно, показує, що біблійне розуміння успіху відрізняється від загальноприйнятого. У Біблії ми читаємо про героїв, життя яких, принаймні більша його частина, сьогодні не вважалася б успішною. Наприклад, Ной проповідував 120 років, але ніхто не покався, окрім членів його сім'ї. Брати Йосипа так сильно злилися на нього, що продали його в рабство, потрапив у

в'язницю через неправдиве звинувачення в спробі зґвалтування. Молодий Мойсей, що мав запальний характер, убив людину. Коли люди, яких Мойсей вів до свободи, втратили довіру до нього, він, розсердившись на них, втратив право увійти в Обітовану землю. Пророк Ілля після великої перемоги на горі Кармел злякано втік від розсердженої жінки. Еремія був пророком, але його вісті були настільки суворими, що правителі Юдеї кинули його до ями. Хіба можна вважати успішною Марію, єдиний Син якої був звинувачений в ересі та підбурюванні до заколоту, Якого катували і засудили до смерті? Павло, що йшов шляхом успішного лідера у своєму народі, різко змінив напрямок і встав на дорогу, що не обіцяла йому нічого, окрім постійних арештів, і зрештою привела його до страсти.

Чому Святе Письмо звеличує цих героїв, вважаючи їх воістину успішними? Тому що вони слідували Божому рецепту досягнення успіху: вони смиренно підкорялися Господу і виконували Його доручення, служили людям з любов'ю і покірністю, щоб привести їх до Спасителя. Ось в чому секрет довговічного успіху!

Тед
Вільсон

Успокой мое сердце

Успокой мое сердце, Христос,
Замотай, как шарфом, тишиною.
От Тебя ничего я не скрою.
Забери мое сердце, Христос.

Забери мои мысли, Христос,
Что тревожат мне старые раны,
Не дают выспаться ночами.
Я так жду, чтобы Ты их унес.

Забери мои чувства, Христос,
Эти чувства без глани, без меры,
В пустоту затянувшие время,
Этот дождь из подавленных слез.

Забери мои планы, Христос,
У которых не Ты — основание,
И разбей те мечты и желанья.
Разрушай мои планы, Христос.

Поселись в моем сердце, Христос,
Сотвори для Себя в нем обитель.
Да, я знаю, что Ты — Бог ревнитель.
Храм отчисти от грязи, Господь.

Я устала бродить в темноте
И по лестнице долго взбираться,
А дойдя до конца, догадаться,
Что не к той добиралась стене.

Успокой мое сердце, Господь.
Чтобы было светло в нем и чисто,
Чтобы Ты заполнял мои мысли.
Забери мое сердце, Господь.

Мария Фертикова

Значительно легче утолить голод, вызванный недостатком хлеба, чем голод, вызванный недостатком любви. Его испытывают даже богачи. Им также хочется, чтобы о них заботились, чтобы у них был кто-то, кого они могли бы назвать своим.

Мать Тереза

ДА БУДЕТ ВОЛЯ ТВОЯ...

В конце XIX века в Петербурге было опубликовано письмо матери декабриста Рылеева, в котором она рассказывает сыну о том, как вымолила его жизнь у Бога. Когда мальчику было три года, он тяжело заболел. Надежды на выздоровление не было, и мать, будучи христианкой, обратилась к Богу. Но молилась она необычной молитвой, не так, как учит Библия.

В наших молитвах мы говорим: «Да будет воля Твоя», а она просила Бога исполнить ее волю. Вскоре несчастная мать увидела сон: перед ней предстал ангел, который сказал, что все следует отдать в руки Божьи. Ее сын умрет и будет спасен для вечности, избежав многих страданий. Но мать продолжала просить об исцелении ребенка. Тогда во сне ей была показана вся будущая жизнь ее сына: детство, юность и... виселица, на которой он окончит свои дни. Но мать оставалась непреклонной.

Ребенок выздоровел. Радости матери не было предела. Женщина не переставала благодарить Бога. Сын подрос, был отправлен в гимназию, и мать стала терять покой: она узнавала его друзей — тех, кого видела в том самом сне. Конец этой истории известен всем: декабрист Кондратий Рылеев был повешен.

Человеческий ум не в состоянии объяснить многое из того, что происходит на нашей земле. Зачастую, пытаясь выяснить причину наших несчастий, мы запутываемся еще больше и теряем всякую надежду на утешение. Только в вечности мы узнаем, почему Господь допустил в нашей жизни страдания, болезни или смерть. И мы увидим, что в тех обстоятельствах это был наилучший выход, как бы странно это ни звучало. «Притом знаем, что любящим Бога, призванным по Его изволению, все содействует ко благу» (Рим. 8:28).

БОЖЬЯ БЛАГОДАТЬ

Божья благодать, выражающаяся в том, что Он слышит молитву и отвечает на нее, возлагает на нас серьезную обязанность благодарить за милости, дарованные нам. Мы должны славить Бога намного больше, чем мы это делаем. Благословения, получаемые в ответ на молитву, нужно сразу распознавать. Следует вести запись о них в нашем дневнике, чтобы, беря его в руки, мы могли вспомнить благодать Господа и прославить Его святое Имя.

**Ревью энд Геральд,
7 мая 1908 г.**

ПІЗНАЮЧИ БОГА

**«Дослідіть Писання! Бо ви думаєте через них мати вічне життя, – а вони свідчать про Мене»
(Івана 5:39).**

У своїй промові, сказаній після зцілення хворого та звинувачень юдеїв, Христос торкнувся глибоких питань. Кожне Його слово, кожна Його думка були особливим безцінним одкровенням.

Шкода, що людство загалом не цінує слів Ісуса. Кожне слово Христа відкриває Його Божественну сутність. Які слова Спасителя, такий і Він Сам. Наше ставлення до слів Ісуса відображає ставлення до Нього Самого.

Христос сказав: «Якщо хто любить Мене, той буде виконувати Моє слово» (Івана 14:23); «Хто має Мої заповіді та виконує їх, той Мене любить» (в. 21). Ось що вказує на те, чи любимо ми Господа, чи тільки метушимося й намагаємося демонструвати, що любимо Його. Наше побожне ставлення до Його слів свідчить про те, що в нашій душі відбулися фундаментальні зміни. Це означає, що в нашому серці живе частинка Божества. Тому дослідження Слова Божого – це спілкування з Богом. Читати Святе Письмо, роздумувати над його одкровеннями, споглядати його – означає відчувати на собі Божественний вплив,

Його дотик, Його натхнення; це означає, що Бог хоче перебувати й діяти в нас.

Якщо ми будемо читати Слово Боже, то піднімемося на духовну висоту, станемо досконалішими, мудрішими.

Християнин немичний і слабкий, якщо він мало й поверхово досліджує Слово Боже. Наша духовна бідність – одна з ознак останнього періоду Церкви. А причина цієї духовної хвороби – відсутність благоговіння перед Божим Словом. І це пояснюється особливістю сьогодення – часу величезного всепоглинаючого потоку інформації. Людство не справляється з цим потоком. Воно не має сили керувати ним. Жодна найновітніша техніка, ніякий розвиток науки не можуть тут нічим допомогти. Для християнина небезпека полягає в тому, що він може перетворитися на безпорадну трісочку, яка борсається у безкрайньому бурхливому океані інформації. Адже швидкість словесного потоку не регулюється ніякими законами. Це – стихія нашого століття, хоч і не є суто негативним явищем цивілізації. Негативним є тільки те, що на безмеж-

ному книжковому ринку з'являються шкідливі твори. Не можна допустити, щоб ми стали жертвами цього зла. Пильний християнин буде насторожі. Він не дозволить, щоб читання газет, журналів, різних за жанром книг (в електронному варіанті або в типографічному – байдуже), зокрема й духовних, займало більше часу, ніж читання Біблії. Боже одкровення – понад усе. «Пильнуй себе і навчання; тримайся цього» (1 Тим. 4:16).

Святе Письмо дане нам для того, щоб привести тих, хто заблукав, до Бога. Воно послане нам, щоб з'єднати нас з Господом. Воно подароване нам, щоб ті, хто не знає Бога, познайомилися з Ним, полюбили Його та назавжди стали Його дітьми. Біблія відкриває нам Господа, Його любов до нас, Його спасаючу жертвову любов. Таким чином, Біблія – це Слово Бога про Самого Себе.

Пізнаючи Бога, ми зближуємося з Ним. Зближуємось з Господом, ми єднаємося з Ним, єднаючись з Ним, ми отримуємо вічне життя.

Микола Лібенко

ХРИСТОС ОБИРАЄ ЛЮДЕЙ

Своїми представниками серед людей Христос обирає не безгрішних ангелів, а людських істот, які мають такі ж вади, що й ті, кого вони прагнуть спасати. Христос прийняв людську природу, аби наблизитися до людей. Божественність мала потребу в людській природі, бо для спасіння світу необхідне і Божественне, і людське. Бог повинен був втілитися в людську природу, щоб людина отримала змогу спілкуватися з Божеством. Те саме можна сказати про слуг і посланців Христа. Людина має потребу в силі ззовні, яка відновила б у ній Божий образ і зробила здатною виконати Божу роботу. Але це не означає, що людський фактор не має значення. Коли люди покладаються на Божественну силу, Христос перебуває в їхніх серцях вірою; лише в єднанні з Божественною силою людина здатна чинити добро.

Той, Хто покликав рибалок із Галилеї, закликає людей на Своє служіння і сьогодні. Він прагне виявити через нас Свою силу, як зробив це через перших учнів. Якими б недосконалими і грішними ми не були, Господь пропонує нам співпрацювати з Ним, стати Його учнями.

**Е. Уайт.
Христос – надія світу,
с. 297**

ИСТИННОЕ, ВЕРНОЕ И ТОЧНОЕ «АМИНЬ»

«Так говорит Аминь, свидетель верный и истинный, начало создания Божия» (Откр. 3:14).

Слово «аминь» является одним из самых распространенных религиозных терминов. Оно в равной мере близко как христианину, так и иудею, и мусульманину. Этим словом завершается простая молитва. Оно звучит из уст всего собрания в ответ на проповедь, затронувшую сердца, или, положенное на музыку, радует слух в христианском гимне. При каких бы обстоятельствах мы ни слышали это древнееврейское слово, значение его остается неизменным: все, что было сказано до этого, подтверждается как евр. «амэн» – «истинное, верное и точное».

Оканчивая этим словом молитву, молящийся дает

священный обет, говорит «да будет так», соглашаясь со всем, что было представлено Богу в молитве. Обратите внимание на взволнованное восклицание Иоанна в последнем видении Откровения: «Аминь. Ей, гряди, Господи Иисусе!» (Откр. 22:20). Однако словом «аминь», как печатью, могут быть скреплены не только наши молитвы. В Слове Божьем мы читаем, например, о двенадцатикратном проклятии, произнесенном левитами, каждая фраза которого также завершалась всеобщим «аминь» (см. Втор. 27:15-26).

Господь выбрал это удивительное слово, что-

бы описать Себя. Исаия буквально говорит о «Боге истины» (Ис. 65:16), чтобы подчеркнуть совершенную надежность и верность Иеговы (в оригинале слово, переведенное как «истинна», – также «амэн»).

В слове «аминь» заключен и более широкий смысл. Во-первых, Иисус как истинный Свидетель ведет нас к познанию самих себя. Бог знает, что находится в наших сердцах. Нам необходима смелость, чтобы сорвать маску самообмана и взглянуть правде в лицо. Только стоя перед великим Аминь, мы начинаем видеть самое сокровенное.

Во-вторых, оно означает, что мы, принимая волю Христа, пребываем в полной безопасности. В мире, где осталось не так много вещей, на которые можно положиться, мы стоим на твердом основании, потому что Бог давно доказал Свою надежность. Он оберегает и подкрепляет нас, даруя нам силу и окружая нас заботой и любовью. Когда мы крепко держимся за руку верного Бога, у нас есть все основания для радости и хвалы.

Пусть ваша молитва будет настолько искренней и ревностной, чтобы после нее вы могли сказать «аминь». Пусть в Господе будет ваше прибежище и надежда!

ВАШЕ РЕШЕНИЕ – ВАШ ВЫБОР

Билл Клинтон оканчивал колледж и очень серьезно готовился к церемонии выпуска. Будучи молодым человеком, он уделил особое внимание своему внешнему виду. Он приобрел шикарную рубашку и костюм по последней моде, осталось купить только туфли. Во времена молодости Клинтона в моде были туфли с острым носом, но и туфли с тупым носом ничуть не уступали им. Биллу нравились оба варианта, а денег хватало только на одну пару. И он долго не мог сделать свой выбор. Кто-то из друзей посоветовал ему пойти в обувную мастерскую, где шили обувь на заказ, и там, посоветовавшись с мастером, принять окончательное решение. Билл так и сделал.

Билл и Хиллари Клинтон

Войдя в мастерскую, он увидел витрину с туфлями с острым носом. Они были настолько хороши, что Билл подумал: «Это то, что мне надо. Они мои». Но тут его взгляд упал на другую витрину, где стояли туфли с тупым носом. Он подошел к ней и уже начал подумывать о том, чтобы приобрести именно их. Так Билл ходил от одной витрины к другой и никак

не мог определиться. Все это время за ним внимательно наблюдал мастер по пошиву модной обуви. В конце концов он подозвал Билла к себе и сказал ему: «Парень, я знаю, что тебе нужно. Оставляй деньги и приходи завтра утром – твоя пара будет ждать тебя». Билл согласился, отдал деньги и вышел из мастерской счастливым. У него как будто гора с плеч

свалилась, ведь кто-то принял решение за него.

На следующий день Билл не мог дождаться открытия мастерской. Он с нетерпением ожидал момента, когда ему вручат коробку с туфлями. Наконец он вошел, и мастер протянул ему коробку. Открыв ее, Билл был потрясен тем, что он там увидел. Как вы думаете, что там было? Одна туфля с острым носом, а другая – с тупым! ➤

НАУЧИ МЕНЯ, ГОСПОДИ, ЛЮБИТЬ...

«И будет, прежде нежели они воззовут, – Я отвечу; они еще будут говорить, и Я уже услышу»
(Ис. 65:24).

Был поздний вечер. Шел дождь. Ветер, казалось, никак не хотел мириться с дождливой погодой и гнал тучи, грозно завывая и «срывая свою злость» на деревьях. А те со стоном сопротивлялись ему, не понимая, что силы неравны.

В тот вечер я возвращалась домой с богослужения, проведенного в домашней церкви. На плече у меня была тяжелая сумка с книгами, а свободной рукой мне приходилось удерживать платок, срываемый ветром. Я шла и размышляла о людях, которые пришли на служение. Как мне хотелось, чтобы они всем сердцем поверили в Иисуса! Неожиданно я увидела знакомый силуэт. Навстречу шла одна из наших сестер во Христе. Она тоже возвращалась из домашней церкви. Эта женщина была значительно старше меня. Мы остановились напротив Дома культуры. И, конечно, забыли о погоде, делясь

впечатлениями о служении, радуясь тому, что пришли новые люди. Напоследок мы помолились, обняли друг друга и разошлись. После этого разговора ветер уже не казался таким сильным и холодным.

Неожиданно мне захотелось оглянуться назад. Я увидела, как по тротуару идет, удаляясь, наша сестра, а с левой стороны на дорогу вышел высокий мужчина и последовал за ней. Женщина шла впереди, а он – сзади, и так как она хромала, ее силуэт то был виден, то исчезал. Казалось, будто идут не два человека, а только один. Тревога охватила мою душу, но я, отогнав ее, повернулась и пошла дальше. Вдруг я услышала крик. «Ох, эта молодежь, им и погода нипочем», – почему-то подумала я. И тут я услышала свое имя: «Галя!». Я обернулась и увидела, что идущих уже не двое, а только один – мужчина. Он остановился возле кустов. Я поняла, что моя сестра в опасности.

Я бежала, молилась и кричала: «Сестра, я бегу, бегу!». До того места, где стоял мужчина, оставалось метров десять. Когда я подбежала ближе, он отпустил женщину и быстро пошел прочь. Сестра была очень напугана. Она все время повторяла: «Господи, помоги!». Наконец она рассказала, что мужчина приставил к ней нож и потребовал, чтобы она шла с ним и не кричала, иначе он ее убьет. Сестра говорила, что сначала выкрикнула мое имя, но потом решила, что нужно кричать: «Господи!». И когда она закричала: «Господи! Господи!», мужчина вздрогнул и выпрямился, а когда увидел, что я бегу к ним, то бросил ее и ушел...

По-настоящему я испугалась, когда пришла домой. Я, молясь, спросила у Господа: «Почему?». И вдруг меня, словно молния, пронзила мысль: «Ты же просила Меня, когда шла на домашнюю церковь, чтобы Я научил тебя так любить людей, чтобы ты душу свою была

готова положить за них». «Да, Господи, да, я совсем забыла, что перед служением я прочитала этот стих из Библии: “Любовь познали мы в том, что Он положил за нас душу Свою: и мы должны полагать души свои за братьев” (1 Ин. 3:16). Я не думала, что Ты так быстро мне ответишь. Благодарю Тебя, что Ты помог мне забыть себя и видеть только беду другого. У меня было не мое сердце, а Твое, только оно способно так любить».

На следующий день в магазине, стоя в очереди, я услышала страшную, с вымышленными подробностями, историю о том, как недавно маньяк напал на женщину. Я рассказала, что была тому свидетелем и что все было по-другому. Так у меня появилась еще одна возможность рассказать о спасающей руке Господа, о Его чудных делах.

Галина
Москаленко

► Уже будучи президентом США, Билл Клинтон, выступая перед молодежью, рассказал эту историю, добавив в заключение: «Эту коробку с туфлями я храню в своем доме до сих пор. Она напоминает мне об одном очень важном факте: если

я вовремя не принимаю решения, кто-то обязательно примет его вместо меня. Но всегда ли такие решения идут мне на пользу?»

Как часто мы в своей жизни оказываемся в подобной ситуации! Как часто кто-то принимает решение вместо

нас! Но все ли решения идут нам на пользу? Выкурили первую сигарету под влиянием друзей, выпили первую рюмку в компании и т. д. И только спустя годы мы видим последствия тех или иных поступков. К сожалению, многого уже не вернуть. Но есть

то, что еще можно исправить. Для этого вам необходимо сегодня и сейчас принять решение, ваше личное решение. Что вы выберете? Помните: если вы не примете решение, это сделают вместо вас другие люди, другие силы. Ваше решение – ваш выбор.

Долиною смертної темряви...

Усі батьки знають, яке це велике щастя – мати дітей. Наша донечка Анісія народилася слабкою, бо пологи були передчасними. Проте все швидко нормалізувалося. І, здавалося, усі хвилювання були вже позаду. Тому ми не дуже непокоїлися, коли через три місяці помітили на її шкірі невеличкі пухирці, про які лікарі нічого не могли сказати, лише один хірург порекомендував їх видалити. Згодом нашої доньці зробили невелику операцію. Ми вже готувалися до виписки, але потрібно було дочекатися результатів гістологічного аналізу. Лікарі та медсестри нічого не говорили мені, тільки перешіптувалися, а я все зрозуміла, коли в палату зайшов мій стурбований чоловік. «Не довго їй жити залишилося», – сказала йому лаборантка, віддаючи результат аналізу. Виявилось, що ті пухирці на шкірі були метастазами злоякісної пухлини.

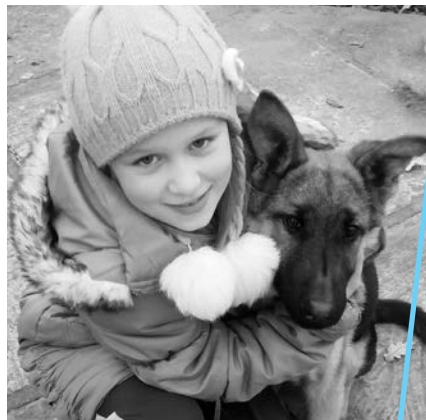
Довіривши життя донечки нашому Творцеві, ми поїхали в Київський онкологічний інститут на обстеження. Не вірилося, що наша маленька дитина має такі проблеми зі здоров'ям. Ми сподівалися, що попередній результат аналізів виявиться помилковим, проте так не сталося. Після численних аналізів нашої крихітці встановили діагноз: злоякісна пухлина наднирника IV стадії з численними метастазами, і призначили курс хіміотерапії та операцію. На лікування ми поїхали в наше рідне місто Луцьк, бо в київській лікарні місця вже не було.

Напевно, в усіх батьків, які вперше потрапили в онкологічне відділення, серце стискається від болю, дивлячись на важкохворих дітей. Ти наче потрапляєш у зовсім інший світ. Мені так хотілося, щоб Ісус відвідав це відділення, подарував надію батькам і зміцнив усіх дітей, які так страждають.

Ми з Анісією розпочали лікування. Тоді для мене особливо близьким став 23-й псалом Давида «Господь – то мій Пастир». У той нелегкий час Бог постійно підтримував, додавав сили й надії. Щодня, відновлюючи душевний мир, Він вів нас Своїм шляхом. Проте попереду ще була «долина смертної темряви». Ні, це не долина смерті, а смертної темряви, про яку Давид

говорив: «Між мною та смертю не більше кроку!» (1 Сам. 20:3).

Коли закінчився курс хіміотерапії, донечка «підхопила» кишкову інфекцію. Для ослабленого організму це було смертельно небезпечно. За кілька днів вона ослабла настільки, що вже не могла навіть плакати, її життя згасало на очах. Ми тільки молилися. Мене постійно підтримувала думка, що Ісус не залишить без відповіді молитви матері, яка благає про свою дитину.

«Якщо Пастир веде нас саме так, то в результаті ми обов'язково переможемо»

Одного ранку закріплений за нами лікар оглянув Анісію, яка уже, здавалося, ледь животіла, і сказав, що ми даремно надіємося на Бога, читаємо Біблію, це не врятує нашу дитину. Це було вранці, а після обіду нашої донечці стало краще, температура знизилася, вона могла їсти. Чоловік узяв її на руки, і вона почала гратися. У цей момент в палату зайшла медсестра й зі щирим здивуванням вигукнула: «О, грається, а ми думали, що їй уже нічого не допоможе!» Через декілька днів ми з радістю виписалися з лікарні.

Згодом ми пройшли спеціальне обстеження на наявність ракових клітин. Лікар здивовано запитала: «Так ви операцію робили чи ні?» Усі метастази зникли, а пухлина зменши-

лася вдвічі. Нам змінили курс лікування. У Київському інституті доньку прооперували і поставили у групу спостереження. Це означало, що ми повинні тільки час від часу приїжджати на обстеження. Ми безмежно дякували Господу за чудовий досвід Його зміцнення, адже ми так явно побачили Його керівництво у всьому. Анісія захворіла в квітні, а в липні вже не було й сліду від хвороби. Хіба це не чудо?!

Проте в мене залишилися запитання, на які інколи так важко знайти відповіді: чому люблячий Пастир веде долиною смертної темряви? Чи не можна обминути її? Навіщо Бог провів нас через це випробування? Можливо, щоб усі ми ще раз переконалися в Його силі та всемогутності. Можливо, щоб мама мого чоловіка, яка ще тоді не прийняла Господа, отримала відповідь на молитву, коли цілу ніч благала Бога за свою внучку. Можливо, щоб лікар, який казав, що ми даремно читаємо Біблію й віримо в Бога, через підрок, коли ми приїхали на обстеження, побачив нашу доньку здоровою. Сьогодні ми не можемо отримати повні відповіді на всі «чому?» й «навіщо?», але точно знаємо: якщо Пастир веде нас саме так, то у результаті ми обов'язково переможемо.

Цікаво, що під час перебування в лікарні, але коли криза вже минула, ми з чоловіком мали можливість відвідати суботнє богослужіння. Того дня проповідник перед молитвою читав саме Псалом 23. Для мене він звучав тоді по-особливому. Думаю, у таких ситуаціях випадковостей не буває.

Анісії зараз уже 8 років, вона весела й допитлива дівчинка, навчається в другому класі, любить розповідати історії та малювати до них ілюстрації. Слава Богові за таке чудо!

Марія Власюк

Анісія з мамою

ОСТАВАЙТЕСЬ ВЕРНЫМИ ГОСПОДУ

В мае 2014 года наш сын Костя окончил 11-й класс и должен был сдавать тесты Внешнего независимого оценивания для поступления в вуз. Из-за военных действий в нашем регионе тестирование выпускников было отменено. Для того чтобы сдать необходимые тесты, сыну пришлось ехать в Днепропетровск к нашим родным. Я с детьми уехала из Донецка 1 июля, думая вернуться домой через неделю после сдачи тестов. Но все пошло не так, как мы планировали. Сын успешно прошел тестирование, но в начале июля в Донецке и его окрестностях начались военные действия, и мой муж, оставшийся в городе, сообщил мне, что детей ввозить опасно.

В то нелегкое время Господь чудесным образом вел нас, помогая нам принимать верные решения. Так, например, мы решили, что дети не вернутся в Донецк, пока не закончится война. В городе Новомосковске Днепропетровской области был организован лагерь для семей из Восточной Миссии. У многих родителей появилась возможность вывезти детей из зоны боевых действий. Так наши дети, сын Костя и 14-летняя Даниэла, оказались в этом лагере. Дети, чьи родители остались дома, очень переживали за них. В этих тяжелых обстоятельствах наши дети повзрослели. Они стали больше молиться Господу.

Боевые действия не прекращались, и нам необходимо было решать, что делать дальше. Куда отвезти детей? Ведь возвращаться в Донецк было опасно. Но наш Господь все предусмотрел! Руководители Восточной конференции предложили нам отправить группу детей и подростков в лагерь в Геническ. Меня же пригласили сопровождать эту группу. Так нам удалось вывезти около 40 детей из Донецкой и Луганской областей – с территории, где велись боевые действия. Из Донецка еще ходили поезда, а из Луганска

Семья Ващининых

прямых поездов в крымском направлении уже не было, и нам пришлось везти детей окольными путями. И я, и наши сестры, сопровождавшие детей, – Навозенко Наталья из Сватово, Солонская Оксана из Мариуполя, Калужная Людмила из Краматорска – во всем, что с нами происходило, видели руку Господа, Его руководство. Только Бог помог взять билеты на переполненном и охваченном паникой вокзале Донецка под звуки выстрелов и взрывов. Все родители переживали за безопасность детей. Смогут ли те вернуться домой? Было немало слез и молитв. Мольбы о защите постоянно возносились к Господу. И Он чудесным образом помогал нам и охранял нас!

Наши дети отдыхали в лагере на Азовском море, а мы, сопровождающие, работали в лагере наставниками и помощниками на кухне. Моему сыну Косте Бог доверил работу наставника в отряде детей 9-10 лет. Также Господь помог сыну поступить на бюджетное отделение в Днепропетровский горный университет.

После Геническа дети поехали в Одессу, в молодежный лагерь. Господь предусмотрел возможность отправить туда группу подростков из охваченного войной Донецка. Бог чудесным образом позаботился о наших детях. Они хорошо отдохнули и были вдалеке от войны. К сожалению, вер-

нуться в Донецк они уже не смогли, так как город был в блокаде. Наши дети отправились к родственникам в Днепропетровск. Сын начал учебу в университете, а дочь осталась у родных и пошла учиться в одну из местных школ.

Мы с мужем остались в Донецке. Большинство наших ночей были бессонными. Иногда нас охватывал страх за свою жизнь. Дни и ночи мы проводили в молитве. Муж помогал всем желающим братьям и сестрам покинуть город, пока это было возможно. Также мы старались всячески поддерживать членов Церкви, оставшихся в городе. В июле и августе город подвергся сильным обстрелам. Но Господь чудесным образом сохранил наш центральный Молитвенный дом. Повреждена была только крыша, и выбиты все окна. Но никто из братьев и сестер не пострадал! Богослужения не прекращались ни под каким предлогом. Иногда субботнее богослужение проходило под грохот выстрелов и взрывающихся снарядов, так что не было слышно проповедующего. В такие дни вся церковь вставала на колени и молилась о Божьей защите. Мы пели псалмы «Не оставлю Я вас, не забуду», «Буду жить под защитой Твоих крыл».

В конце августа мы с мужем решили поехать к детям. Донецк был в блокаде, и мы молились о том, чтобы

Бог помог нам выехать из города – нужно было отвезти детям необходимые вещи. Все выезды из Донецка были перекрыты, вокруг шли бои. Нам удалось проехать через Макеевку и Ясиноватую, окольными дорогами, хотя это был самый длинный путь. Мы привязали к антенне машины белый пакет, чтобы нас пропустили. Так мы промчались через Ясиноватую; я вслух читала 90-й псалом «Живущий под покровом Всевышнего под сенью Всемогущего покоится». На очередном блокпосте военные чудом пропустили нас, и мы поехали дальше – так быстро, как только могли. Нас словно ангелы несли на своих руках. Мы никогда не забудем этот опыт Божьей защиты! Господь помог нам попасть к детям.

Господь не сказал, что наша жизнь с Ним будет легкой, но обещал быть с нами, когда нам будет тяжело. И мы убедились в этом.

Зимой 2015 г. Церковь на востоке Украины совместно с организацией «АДРА-Украина» оказывала гуманитарную помощь членам Церкви и жителям региона. В нашу Церковь за помощью обращались сотни людей, многие из них приняли Господа как своего Спасителя. Люди, напуганные войной, нашли в церковной семье то, чего им так не хватало, – тепло, заботу, любовь и защиту. Слава Богу за это! Бог и зло обращает во благо. Сотни людей, которые в мирное время никогда бы не переступили порог церкви, в нужде и страхе обратились к Богу.

Мы с мужем продолжаем наше служение в Донецке. Во всем, что с нами происходит, мы видим Божью руку и Его безграничные благословения. Главное для нас – оставаться верными Господу при любых обстоятельствах.

Ольга Ващинина

ЛЕГКО ЛИ...

Легко християнином быть,
Среди христиан живя.
Легко в ответ того любить,
Кто любит и тебя.

Легко Иисуса прославлять
Среди сестер и братьев.
Легко о Боге рассказать
Тому, кто слушать жаждет.

Легко и вместе с теми петь,
Кто петь с тобой желает.
Общение радостно иметь
С тем, кто Иисуса знает.

Ну, а скажи, легко ли быть
Християнином там,
Где не желают вас любить
И Господа Христа?

Где ненависть живет в сердцах,
Добро где презирают?
Когда сжимает душу страх
Легко ли Бога славить?

Легко ль пойти и рассказать
О жертве Иисуса
Где не хотят о Боге знать,
Где вам в лицо смеются?

Легко тому ли будет спеть,
Кто не желает слушать?..
А мы должны, должны суметь,
Коль мы Иисусу служим!

Мы християне, мы с Христом,
Он нам в пути поможет.
С Ним вместе бремя понесем,
Что Он на нас возложит.

Куда пошлет – должны пойти,
Он наши силы знает.
Тот крест, что можем мы нести,
С любовью Он вверяет.

Хоть кажется порой, ну все,
Не справлюсь с этой ношей...
Нам свежих сил Господь дает,
И крест нести поможет.

Ему доверимся во всем,
Он всюду рядом с нами.
И смело мы за Ним пойдём,
Мы с вами християне!

Ольга Май

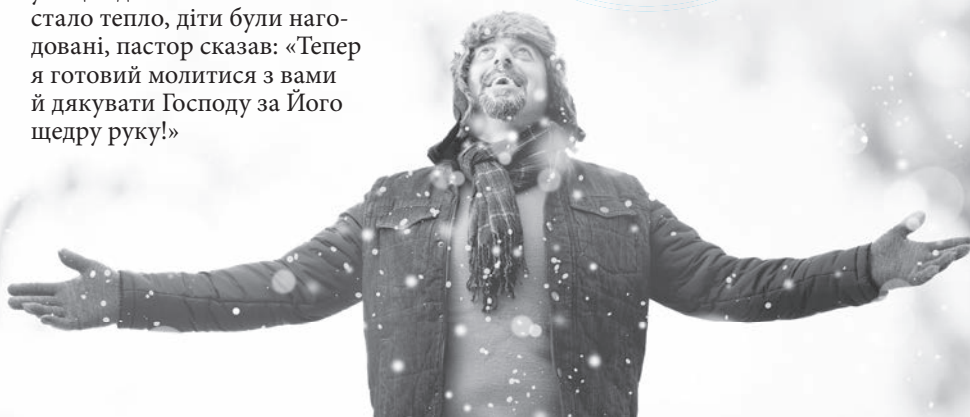
ТЕПЕР Я ГОТОВИЙ
МОЛИТИСЯ

Одного разу пастор дізнався,
що вдова з малими дітьми,
яка була членом Церкви, жила
вкрай бідно. Він відвідав її та
побачив, що діти замерзли від
холоду й удома не було їжі.
Удова попросила помолитися
з нею, але пастор відмовився:
«Не зараз, сестро, не зараз...»
Він із поспіхом пішов до
магазину, купив необхідні
продукти, вугілля та привіз
усе це вдові. Коли в кімнаті
стало тепло, діти були наго-
довані, пастор сказав: «Тепер
я готовий молитися з вами
й дякувати Господу за Його
щедру руку!»

Нехай твої
дії будуть голоснішими
за твої слова.

Нехай твоя віра буде сильні-
шою за твої відчуття.

Нехай твої мрії будуть
більшими за твої
страхи.

ОЛИВКОВОЕ ДЕРЕВО

Один человек поса-
дил оливковое дерево и
начал молиться: «Господи,
пошли моему деревцу
дождь». И Бог послал на
землю дождь. Деревце
напиталось влагой, а че-
ловек продолжал молить-
ся: «А теперь, Господи,
пошли много солнышка,
моему деревцу нужно
тепло». И Бог послал
солнце. Дерево росло.
Человек продолжал за
него молиться: «Господи,
пошли небольшой мороз,
чтобы укрепить корни
и ветви». Бог послал
мороз – и дерево погибло.
Человек очень расстро-

ился и пошел к своему
знакомому, чтобы поде-
литься своей печалью.

– У меня тоже есть олив-
ковое деревце, смотри, –
ответил знакомый. – Мое
дерево прекрасно вырос-
ло, но я молился по-друго-
му. Я сказал Богу, что Он –
Творец этого дерева и
лучше знает, что для него
нужно. Я просто просил
Бога позаботиться о нем, и
Он это делает.

Мы часто просим то,
что, по нашему мнению,
нам необходимо. Но толь-
ко Господь знает, что нам
действительно нужно. До-
верьтесь Ему полностью!

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр,
А. Борисовська
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72